

De verlaten burcht

Wat doet die auto op de oprit?

Dat is mijn oprit.

Daar heeft al heel lang geen auto gestaan. Het verstoort de rust.

Wie zijn die mensen? De burcht is gevaarlijk. Dat weet iedereen toch inmiddels?

Ze maken foto's!

GA WEG.

Zou het te maken hebben met het hotel verderop? Daar is het opeens druk. Tuinarchitecten. Wat moeten die hier? Ze kijken niet eens naar de tuin. Ze moeten in hun mooie opgepoetste kasteelhotel blijven en het hier met rust laten. Deze burcht is van mij.

Ze gaan de trap af, naar de ingang van de bedienden. Die deur is met één duwtje te openen... Maar waarom durven ze naar binnen te gaan? Moet ik achter ze aan?

Het is mijn huis.

Ze moeten weg. En belangrijker nog: ze moeten niet meer terugkomen.

Wacht, daar kan ik wat mee. Zolang ze binnen zijn, let niemand op die auto.

Ik zal ervoor zorgen dat dit de laatste keer is dat ze op mijn oprit parkeren.

De Internationale Conferentie

Iedereen die ze tegenkwamen, keek verrast. Soms draaiden ze zich nog even om, terwijl ze verderliepen door het kasteel. Of ze fluisterden tegen elkaar.

‘Des enfants ici?’ hoorde Nina, terwijl ze langs een groepje vrouwen liep dat de grote zaal uit kwam.

‘Ze zijn verbaasd dat er hier kinderen zijn,’ vertaalde Alfa.

‘We zijn de enigen,’ zei Nina trots. Ze vond het leuk, al die blikken en het gefluister. Ze waren lekker de jongste leden van alle Ministeries van Oplossingen ter wereld.

‘Ruben heeft nog een meisje gezien op het parkeerterrein van het hotel,’ antwoordde Alfa. ‘Iets ouder dan wij.’

‘Maar verder zijn het allemaal volwassenen,’ zei mevrouw Vis, die aan Alfa’s arm liep.

‘En u bent het volwassenst,’ antwoordde Nina. ‘Ik zie wel oudere mensen, maar niemand van negentig.’

Die ochtend vroeg waren ze naar Zwitserland gevlogen, over bergen met sneeuw. Op het vliegveld van Genève had een man van het Internationale Genootschap van Oplossingen op hen gewacht. Hij stond bij de uitgang met een bordje INTERNATIONALE BIJEENKOMST VAN TUINARCHITECTEN. Ze waren in een busje gestapt, samen met drie mannen die werkten voor het Ministerie van Oplossingen van Mali, en waren naar het hotel gereden. Nina had de hele weg alles wat ze zag aan de blinde mevrouw Vis verteld.

‘We rijden over een snelweg. Ik kan het Meer van Genève zien en daarachter liggen bergen!’

‘De mannen uit Mali glimlachen naar ons, ze lijken me erg aardig.’

‘We rijden de stad uit en we gaan omhoog, maar ik kan nog steeds het meer zien. Het glinstert in de zon.’

‘Ik zie een kasteel. Het heeft echt vier van die torens en een soort slotgracht vol sneeuw.’

‘MEVROUW VIS, WE GAAN NAAR HET KASTEEL! HET IS EEN KASTEEL-HOTEL!’

Een paar minuten later draaide Nina de sleutel in het slot van haar hotelkamerdeur. Mevrouw Vis had de kamer ernaast en Kai en Ruben de kamer daar weer naast.

Nina gooide de deur open en rende naar binnen. Ze was dol op hotels. Ze had een keer in een hotel gelogeed met haar opa en oma, en ook twee keer met haar ouders op vakantie. Maar nog nooit had ze een kamer voor zich alleen gehad samen met haar beste vriendin. En nog nooit hadden mensen haar koffers naar boven gebracht zonder dat ze hoefde te helpen. Ze nam een foto van zichzelf met de ouderwetse

dikke kamersleutel en stuurde die naar haar ouders. Die wisten dat ze in Zwitserland was, dat ze vijf dagen zou blijven, dat ze met mevrouw Vis was, en met Alfa, Ruben en Kai. Ze wisten ook dat ze in een hotel sliep. Maar niemand mocht weten dat de kinderen en de oude vrouw voor het Ministerie van Oplossingen werkten.

Het Ministerie van Oplossingen hielp mensen, maar altijd stiekem. Niemand mocht weten dat het Ministerie bestond, zelfs de ouders van de mensen die ervoor werkten niet. Daarom had mevrouw Vis een mooi verhaal bedacht over een studiereis voor kinderen uit de hele wereld, betaald door de Zwitserse overheid. Alle ouders vertrouwden mevrouw Vis. Ruben had er bovendien een website bij gemaakt zodat het allemaal nog echter leek. Nina had haar vader en moeder beloofd elke dag foto's te sturen.

‘Alfa, kijk! We hebben een tv en een enorm bed en een stoel. En een bad!’ Nina schopte haar laarzen uit en ging op het bed staan. Het veerde uitstekend mee.

Alfa trok haar schoenen uit en klom ook op het bed. ‘Zouden andere ambtenaren dit ook doen?’ vroeg ze, terwijl ze op en neer sprong. ‘De vriendelijke mevrouw uit China die we bij de balie zagen en die drie meneren uit Mali?’

Nina zakte tot haar enkels in het zachte matras, zette kracht en vloog zo ver omhoog dat haar hoofd bijna de hanglamp raakte. ‘Ik denk het wel. Maar stiekem. Het zijn zúlke goede bedden om op te springen, daar is niemand te oud voor.’

‘Ik wel,’ zei de stem van mevrouw Vis. ‘Ik zou uit elkaar vallen.’

Nina draaide verward haar hoofd om, wat heel ingewikkeld was tijdens het bedspringen. ‘Mevrouw Vis? Waar bent u?’

‘Hier.’ Naast het bed stond een deur op een kier. ‘We hebben een deur tussen onze kamers! En hoor eens wie ik aan de lijn heb.’

‘Hallo!’ klonk een vriendelijke, krakerige stem. ‘Hebben jullie het goed?’

Nina sprong van het bed. ‘Tirza! Mevrouw Vis, mag ik beeldbellen? Dan kan ik de kamer laten zien.’

De oude vrouw knikte en Nina pakte haar telefoon aan. Al snel kwam het gerimpelde, vertrouwde gezicht van Tirza in beeld. Ze had roodgestifte lippen, zoals altijd, en haar grijszwarte haar viel over haar schouders. Tirza had vroeger ook voor het Ministerie van Oplossingen gewerkt en hielp de kinderen en mevrouw Vis nu met hun zaken. Ze was nog een beetje ouder dan mevrouw Vis en ze had een zware heupoperatie achter de rug. Daardoor had ze niet mee gekund naar Genève. Ze zat rechtop in bed, maar haar heup deed nog altijd zo veel pijn dat ze het grootste deel van de dag liggend doorbracht. Nina liep met de telefoon een rondje door de kamer. Ze bleef staan bij het raam. ‘Tirza, kijk!’ Ze liet de bergtoppen in de verte zien, en de besneeuwde heuvels verderop.

‘Prachtig,’ zei Tirza. ‘Vriest het? Janneke heeft het altijd snel koud, misschien moeten jullie een extra dekentje over haar benen leggen.’

‘Ik red me prima zonder dekentje,’ zei mevrouw Vis.

‘Maar het is januari en jullie zijn in de bergen!’

‘Ik hoef geen dekentje over mijn benen. Dat staat zo oud.’

Tirza moest lachen. ‘Je bent negentig!’

Mevrouw Vis knikte. ‘Dat betekent dat ik het al negentig winters red zonder dekentje. Vertel ons liever hoe het met jou gaat.’

‘Prima. Gewoon.’

‘Komt er iemand langs voor de boodschappen?’ vroeg mevrouw Vis.

‘Ja, hoor,’ zei Tirza. ‘Elke dag een kleinkind. Waar zijn Ruben en Kai?’

‘In de kamer verderop,’ zei Alfa. ‘Ze komen zo.’

‘We moeten nette kleren aan voor de opening,’ zei Nina. ‘Geen regenlaarzen. Ik heb ze wel mee voor als we gaan wandelen.’

‘Sorry, Tirza,’ zei mevrouw Vis, ‘we moeten ophangen. We hebben nog tien minuten voor we beneden worden verwacht.’ Ze hield haar hand op en Nina legde de telefoon erin.

‘Veel succes, tuinarchitecten,’ zei Tirza en het scherm werd donker.

Nina en Alfa openden hun koffers. Het was tijd dat ze serieuze ambtenaren werden.

Voor het kasteel stond een groot bord met daarop ook weer: INTERNATIONALE BIJEENKOMST VAN TUINARCHITECTEN. Dat was natuurlijk omdat niemand wist dat er Ministeries van Oplossingen bestonden, laat staan dat de mensen die ervoor werkten eens in de drie jaar samenkwamen in Genève. Als er toevallig iemand langs het kasteel zou rijden of online een kamer wilde boeken, dan zou hij denken dat het hele kasteel vol zat met mensen die alles wisten van tuinen inrichten. Mensen die het vijf dagen lang zouden hebben over kronkelpaadjes, planten en schuttingen. En tuinhuizen. En grind.

Nina pakte haar netste broek en t-shirt uit haar koffer, borstelde haar haar en trok het in een paardenstaart. Alfa trok een zwart broekpak aan en kneedde haar krullen zo dat ze glanzend om haar hoofd sprongen. Mevrouw Vis liet haar armen voorzichtig in de mouwen van een zacht glanzend jasje glijden. Daarna draaide ze haar grijze haar in een sierlijke knot. 'Netjes?'

'Heel netjes,' antwoordde Nina. Ze ging samen met Alfa voor de spiegel staan.

'Mooi pak heb je aan.'

'Nette laarzen heb jij aan,' zei Alfa.

Nina keek naar het zwarte nepleer aan haar voeten. Het glom en het was heel beschaafd. 'Ze zitten te strak.'

'Dan doe je ze alleen maar aan als we vergaderingen hebben.'

'Ja! Zodra we naar buiten gaan, doe ik m'n regenlaarzen aan.' Nina kon niet wachten om morgenochtend de omgeving te ontdekken. Het kasteelhotel lag aan de voet van hoge heuvels en in de verte lag het Meer van Genève. 'Moeten we niks meenemen?' vroeg ze. 'Bewijs dat we van het Nederlandse Ministerie zijn, of zo.'

Mevrouw Vis glimlachte. 'We zijn toch al door en door gecontroleerd toen we hier aankwamen.'

Dat was waar. Hun vingerafdrukken waren gecheckt, hun paspoorten waren bekeken en ze waren door een metaaldetector gegaan. Bij de geheimen van het Ministerie hoorden serieuze veiligheidsmaatregelen.

Er werd op de deur gebonsd. 'Kom! We gaan naar de grote zaal!'

Nina grijnsde. Ruben klonk net zo enthousiast als zij zich voelde. Ze was in twee stappen bij de deur en trok hem open. 'Wauw,' zei ze. 'Chic.'

Ruben had een donkerblauw pak aan en een zwarte stropdas om. Zijn haar zat naar één kant gekamd. Hij leek op iemand die 'nette jongen' moest spelen in een film.

'En wat dacht je van mij?' vroeg Kai, die de deur van hun hotelkamer dichttrok.

Nina keek naar rechts. Zwart pak, wit overhemd. Ze zag dat hij de kamersleutel nonchalant in een voorzak van zijn colbertje stopte en op haar afliep. Zijn blauwe ogen leken nog blauwer door al die donkere kleren, en zijn zwarte haar zat gewoon net zo warrig als normaal.

'Heel knap,' zei ze. Ze voelde haar wangen meteen warm worden. Het was onhandig om Kai altijd zo leuk te vinden, maar ze had allang besloten er niet te moeilijk over te doen en dat scheelde enorm. Dus ze liet haar wangen vuurrood worden en glimlachte nog eens naar hem. 'Jullie zijn allebei supernetjes.'

'Ik heb drie van dit soort pakken voor als ik m'n vader help,' zei Kai. Zijn vader was begrafenisondernemer. 'Als ik dit pak draag, betekent dat normaal dat iedereen droevig is.'

'Vandaag niet,' zei Ruben. 'Ik heb er zo'n zin in.'

'Wij ook!' riep Alfa. Ze gaf mevrouw Vis een arm en samen liepen ze de gang op.